

Јасмина Топић
РОМАНТИЗАМ

О љубави, о ѿишени

*Дела су љубави по свету разасута
Као израђени бийке.*
Иван В. Лалић, „О делима љубави“

*Баци ли поглед уназад, приметитиће како су куће у „селу“
занемеле. Звукови људских гласова више не могу да допру до
њега. Може да се у њим кућама нешто и збива, може да се неко
довикнује са неким, може да се неко гласно свађа са неким. Али то
више не постоји. Постоји само језеро тишине у које поштом
све дубље и дубље закорачује, под небом бледијавим од сунца
које се полако спушта ка залазу једног од обронака.*

Die Stille, silentium. Absence.

J. Христић „Четири приче о тишини“

Уводна

У ЗГРАДИ

Требало је кроз све то проћи поново:
Врели јулски дани. Недоумица и зебња,
двоструко ишчекивање.
Као да се пљусак све време спуштао
на питања и неме одговоре, у даљини.

Затим, на стрпљиво одлажење и бивање,
међу истим зидовима.
Требало је поново сазнати
све што је било јасно и онима
који су са говорнице, одмерено,
испод ока, добацивали:
- Сивари неће бити сјознаїе!

Навићи се на дуга стајања у редовима,
испред шалтера.
Чекајући на печат
продуженог времена, у недоглед,
и тако даље... због чега?
Да би се пробдело над књигама,
у којима дуго борави тишина. -
Док веје прашина, и веје чађ,
на прозоре читаонице.

Требало је проћи поново
кроз све те ходнике,
И никада се не осврнути!
(Како то звучи сувишно и тачно.)
Заборавити, међу многим именима,
она због којих је све и бивало...
Не вирити кроз кључаоницу загонетки.
Одрасти.
Да би постало видљиво да
кроз све то треба проћи поново.

Време је да се тишина поново подигне
са листова, да пустош оживи јер
Све што додирнем, у мене ће ући и остати.

Поноћни

sure that star can twinkle
and you're watching it do
boy so hard boy so hard
but I know a girl
twice as hard
and I'm sure
said I'm sure
she's watching it too
no matter what tie she's got in her
right dresser tied
I know she's watching that star
Tori Amos

ПРЕЛАЗ, УМИШЉАЈ!

Ствари, разбацане, сасвим уобичајено,
ситнице, што се таложе као прашина, преко
тепиха, полица и дискова, осталог покућства...
У тренутку унутарњег потеза ка нечему,
патетици, песми *до бола* -
Од тога саткано је све, у тренутку, а онда
понека вожња, кроз пустош слепоноћну,
кроз густиш кишних капљица, покоја реч
пријатељска, некуда се одвози, ка интермецу...
Прелази раздаљине не веће од трептаја.
Моје ситнице, разбацане, речи за којима
посежем док куцам поруку, док ме
зрак дисплеја не намами у сурову искреност,
неодмерене изјаве - као плусак, еманација
и дрхтај, сневање... Јер, мисли се дижу ка површини,
испод таванице, у устајалом мирису постељине, у
мноштву жеља што халапљиво гутају
будућа пространства.
- Те ствари, оне ситнице...

II

ANDANTE

На рубу, уз тихе ритмове мисли, уз латице
унутарњих слика и кришке, и љуске, напуштена
станишта - На рубу,

И шум шойлих мора већ се чује у полумраку.

Да, већ је уснимљени шум електронских таласа
сустигао ритам и већ чујем како једнолично,
непрестано, отвара се, док се не распрсне,
остављајући кришке, и љуске...

уз латице што уводе у полумрак.

Верујем да је све сасвим стварно, додирујем ли
одјеке? - у тихим ритмовима... мисли прелазе
заstraшујуће раздаљине.

- Тај звук не носи склад прве и друге виолине,
виоле и чембала, не продире тон флауте, нити
озбиљности, мера клавира -

Два-три наизменична ритма, по који непаран,
као откуцај срца, пробија зид...

И шум шойлих мора јесте стваран у полумраку,
на рубу, на корак до ничега.

Ш

ЗАУВЕК ИСТЕ СИТНИЦЕ СОБА

Од тога саткано је све, посматрање језе све
извесније, пре него што *илајино избелеше*,
још много пре него што се вратиш себи,
(*йочейи ийачком у нама...*) поглед ће остати,
фиксиран, као прогонитељ, код разделнице,
у беспућу узалудне фантазије.
Баш плусак, еманација, дрхтај, одређена висина
накнаде - сасвим извесна цена за све!
У ком часу? Којом линијом пут ће довијугати
до твоје собе? - Ускоро ћемо стићи куда смо и наумили.
Писак превозног средства пожељеће нам лаку ноћ -
Међу мноштвом жеља што халапљиво гутају
будућа пространства препознаћемо се,
по заувек истим ситницама соба, намножиће
се светови попут бодова игле, распараћемо ноћ
у празне погледе јутра.
Већ ћемо стићи негде - негде је ипак одредиште.

НОВА ПОРУКА

Речи у недоглед, док светло дисплеја не постане
стварност по себи. Осећања у плавозеленом
зраку. Тамо, у замишљеном, преко пута
жуто-црвено-наранџастом екранчићу...
Коме шаљем поруке? Невидљиви таласи
запљуснуће друге обале. Та писма,
недопуњена и вишесмислена, као поруке
у боцама које вечито плутају пучином,
препуштене божијој милости и бродоломницима,
(никако не долазе до суђеника и суђеница)
слике су излога, соба, превода
међусобних погледа, на чистини,
У искрености која је тек њен одраз, као и истина
у искривљеном огледалу...
Док поруке одмичу, електронски шум таласа чује се
осветљеном мраку... Срце гласно бије
понеким правописним / интерпункцијским знаком.
И лаже, искрено, на сав глас -

БРОЈАНИЦА

Настој ипак да нешто од нервозних покрета
којима обележаваш територију своје недоумице,
чиниш таквим да ти телефон увек буде при руци,
ако се ипак деси да окренеш број и кажеш:

Ово је за мене лек.

Да, пре тога обавезно је скривено значење броја,
датум рођења, говор о прочитаним књигама,
пошалица. Настој тако да ти увек буде у смотуљку
резервни грам надахнућа и бројаница
почетних необавезних речи ако се ипак деси
да затипкаш по бројевима, или прошеташ прстима
по телефонским симболима, и кажеш:

Ово је за мене лек.

Испоставиће се да је трач досегао до гудала
оних делимично пропалих бандера, по ко зна
који пут пређеној путањи бројчаника.

Незаштићени каблови варничкиће -

Настој ипак да нешто од предвиђеног учиниш
остварљивим када се праве пресеку у тачки
твог јасног, овај пут стварног доброг поздрава -
одјека у воду зачетог разговора. Да ти увек буде
при руци лака песма птица чија имена
углавном не знаш, што лакша Када кажеш:

Ово је за мене лек.

Луйларъи

Дру̀зи људи љубави моја
Нису ње до мр ње волели
До расѝрскавања зеница
И до ѝомућења дањих боја
Добро добро нећу о ѝом никад више
У усѝима бес осѝаће
Ту г̀де ѝрошлосѝ се ду̀го ваће
У њима су уч и ѝена
Белоцрвена

Пилула ѝа шѝо се ду̀го ду̀го ѝоѝи

Луј Арагон

ТАМО ГДЕ СЕ СВЕ ГРАНИЦЕ ГУБЕ

*Ово је место са којим
се може скокити у град...
Д. Илић*

Често, путујући на другу страну, поглед
пређе изнад места где се путеви одвајају,
Ред високих стабала иза којих је небо -
Сасвим је удаљено то место, насеље,
које замишљам.
Не познајем изглед, називе улица,
стил у архитектури -
Свашта наслућујем.
Можда само, на градској мапи,
подсећа на коцку. И знам,
Ниво Дунава је изнад... тог... нивоа.
(који покушавам да досегнем.)
У ствари, мочваре су га некада
натапале испарењима.
Сетна песничка мисао наћи ће
свој кутак за стих.
Замишљам, у некој сам од тих зграда, тамо,
Посматрам мноштво светиљки
с друге стране обале.
Све је јако близу, ово је место
са ког се може једним кораком прећи
на другу страну, спустити у град.
Сањарим, док као седим на тераси,
а мириси Дунава унети у мој систем,
у погледу ка унутра образују мост,
и роду ећак ноћи - спуштам се...

Тамо, с друге стране, могу да видим
себе како се замишљено посматрам,
И како се, у меким облицима
што их је створила магла,
све границе губе.

ПОДЗЕМНА ЉУБАВ

10.03.02

*када би ми због најора
закуцало срце - знао сам
што није због најора -
већ због тебе.
В. Павковић*

Остављајући иза себе
Напуштене хаусторе, мрачне пролазе, улазе...
Док се дан полако пробија...
Тако успореног ритма,
Назире се кишно мартовско небо
и упорно, ах, због чега, говорим у себи:
Знам сва твоја лица,
као да је то најједноставнија мелодија,
довољна да се певуши и месецима.
(готово без даха...)
И присећам се стихова да ми срце
није јаче закуцало због овог физичког напора,
шетње, повишеног ваздушног притиска.
Срце ми је јаче закуцало...
Иако обећавам, у себи наравно,
да ћу престати,
А у јутро се ништа не да разазнати,
само наред у којем не налазим ни ситнице,
а камоли себе, или тебе.
(Али видим те... као што себе видим.)
Кишно мартовско небо, кишица пашће,
стаће, небитно...
Чворишта испод асфалта, напуштених пролаза,
зраче своју злокобност,
док се моја савршена слика
разлаже, као трулеж - у прах,
у грозници облика.

Знала сам, иако ми то никада није вредело,
да се отргнем, знала сам да ми је срце јаче закуцало,
не због овог напора, већ због тебе -
И због своје подземне љубави,
која је као таква престала да буде,
али сам још увек у тим потходницима...
И додир (... *исход њода!*) биће ускоро
ништа - само додир (неки, нечији - непознат)
у неком од хаустора.

НА РАЗМЕЂИ

*Да, чешљарио сам по њвој врћи
Очаран свилом њвоје косе
И не марих много што ти се
Поруб хаљине вукао, вукао рашивен
Д. Новаковић*

Лако је било чешљарити, и растиње, веома
заинтересовано, налик гладној живини, посматрати,
док је ропац био негде, надомак надолазеће буке,
док је бес куљао насупрот свили -
Коју су ушне шкољке могле чути
и заглувети али,
Увек на сигурној удаљености,
на срећу лудости и ко зна чега још.
Сада, пренух се, нагло, с улазницом у ту буку,
јер заборављам детаље о теби.
Власи зарасле у коров, у немар
скривеног некадашњег немира,
и фантазма поезије, негде пресељене.
Зар ме све то није достигло? Нису ли
очи, велике као у гладнице, у том сјају, што кажу
не понавља се... нису ли утекле пред побуном
стомака, и оног нешто ниже,
или је ветар разнео мисли, детаље,
споредне ситнице - природно
као беле једрилице некадашњих маслачака.
Поткрада ли се та свила у сновима, немарно,
налик поподневним додирима -
споро путују до предвечерја...
на размеђи врта и буке стварности.

Да, лако је било чешљарити по твом врту,
очарано, у ковитлацу ране емоције.
Па потом, како је сунце бледело,
Видети рубове рашивене, глас раштимован,
успаванке одагнане као бесмислице.
Када растиње сасуши та жега, оморина неспавања,
а из врта се преселе птице памћења и заборав,
Устукнеш на неком степенику,
сакријеш поруб, залуталу
травку у коси,
Окренеш се...

ДОЦРТАВАЊЕ

*Само авети иако раде, драга,
пре но што ишчезну кроз зидове
Само љубав осћаје да блене и муче
као напуштено шеле.
Д.Н.*

Узмакнуће, као труло воће у опадању,
и речено, на срећу, разложиће земља -
до следећег налета, речи, пажљиво одмерених.
Негде, у лудилу, кривуља на топломеру
попеће се изненада у лаку,
повишену температуру успомена -
успомена унутарње буре, затим стварних догађаја.
Ти сценарији неће се дотаћи, као и мисли
што се нису материјализовале.
Само авети тако раде,
заиста, пре него што ишчезну кроз зидове,
али авети немају ту исту крв што се може
пролити или прокључати.
И сада видим, док узмичем, у зиду пред собом,
видим твоје очи, па крећем са именовањем,
без коначног, гомилам лекције,
у мислима још шуме мајске крошње,
из неког разлога баш мајске.
Спарина јунске кише кондензује се у
једва залечиву грозницу.

Пошто кроз извесно време, због
силних објашњења, заиста треба узмакнути,
а заиста шта је то остало речено?
У вери да понеке још висе
зреле да буду обране. Или и оне
у необавезној вожњи градом буду
однесене, у изреци: Иди бестрага!
Кривуља на топломеру у одређено време
као најпрецизнији сат попне се
до симболичног броја: Свет смрзне,
па у кристалу допусти да искрсну те очи,
мимо зида, лекција -

НА НАЧИН НЕПРЕВОДИВ

Осећам твој дах у смутном зденцу, у смеси,
у дрвеним посудама док су боје претварали
у небо и сјај, и осећам да истина није далеко
од тога да све што рекох била је подједнако лаж.
Осећам твој дах у будућности на начин непреводив,
најближи слутњи да је та иста будућност обележена
претходним бунцањима и узалудним покушајима.
У смутном зденцу осећања мешају се ти катрани,
па ће на крају испасти да вештичарим, и као да,
најзад, није била битна ни набујала река, нити
потресно тачне приче старих.
У сну ми се једном приказало симболично,
како се та смеша неба и сјаја сједињује најзад,
па прво блатом, а онда и водом спира из посуде.
Када након свега изреченог, одавно непотребног,
додир што се дели на два света,
остане једина чврста трска, када...

И ДОЂЕ ВРЕМЕ ОБМАНА

У том кутку тако чудесно ван себе, с намером да нешто буде осведочено; лелујаве мисли, у тек почићеној празнини. Срце спаковано у девојачку кутијицу, док помало осећа да ту и не припада, а сасвим иде, уз нежне боје, веру да јесте, своје. И ето, ту те тражим. С чудесном намером ван себе, да изађем на црту - како време одмиче, више себи него теби; у сеновитом делу мисли. Из заседе, у сенци свих нада, из кутијице избија сумња, уместо старинског сата, тако нараста. И дође време обмана.

Лако пребивам у том стању, још мало па природном (мада не волим ту реч), вода капље из суседних просторија, чини размеђе сећања, тајанственог кретања док ме седамнаести пут не доведе до истог места - предворја кутијице. Срце зна заиста све одговоре - облоге обмане, обамрлост спавања. Помислим како пејзаж може да обоји и обману - Испражњене су фиоке, па претурам по ситницама: замршен конач, залутале игле - свака убоде!

ДУНАВСКА ЕЛЕГИЈА

крај њреобра аја

Сад знам да најзад стижем... у сусрет.
Реком; Кормилару, док ромори у тек
назирућем светлу -
Усамљени чамци до пола у води.
Знам, кроз воду кроз коју видим талог удрхтали.
Једну од клупа на којој седиш, близу реке,
и тако, лагано, власи извесно губе боју.

Ивица бусена грања и гвожђа, и жице... И мост,
без дуго ослушкиване граје. Мост што израња
из магле, као да је дуга зима сасвим прошла. Знам-
Најзад стижем, тај корен није ишчупала
ниједна људска рука, ипак гледала сам како
тужно плута; једва видљив прамац-сјај.

Миришем ваздух згуснут од близине обале, оно што
невидљиво надлази, и тече, све блискије-

Пурпурна мрља давне озледе, на твом образу,
мана одсуства, мисли, свега што мора да је
проклето и што таји; што заиста јесте,
иако се дрско не слажем.
Таман пресек звезде у рибљој јетри. Јер је тако.

Али, и ти си, видим, без обале. И у најтише чујном
јецају чујем, знам да најзад стижем.
Дунав и даље преноси поруке, из кошмара
у јасан правац пловидбе.
У горак плод што клија под водом. У звезду.
И како да не чезнеш у овој песми, мада се одавно
не може говорити о припадању.
И о речима: нећу се осврнути!
У крвотоку буја, увек исто, мајско спремање,
да ме дотакне и буде... и трује.
Зна се које је доба, а време стоји.

У равници - свака емоција је окамењена.
(Равна линија срца на апарату, или у слушалици.)
Доле, где духови обилазе помоћне просторије
некадашњих догађаја, док их ружно
светло главног хола не обједини; - Тече,
излива се, како то другачије замислити него пламен?
... овај стих може бити продужен и иза краја.

Док се наслањам на ивицу песка и воде, у
сребрнаст траг пужева и речних шкољки,
том царству одсуства - куца твоје срце, куца
речни пуж, напуштена љуштура. Крљушт, у одблеску,
засени време бдења. Хлебне гомбице на удици
разложи вода. И трска у рукавцима цвили,
нежно се успиње до оближње зграде.
Цвили тако, на дну, на ничијој земљи.

Сад знам да најзад стижем, сваким даном
све ближе, и ближе... све ближе мосту, надхват
билборда, бесплатне рекламе туге, затегнуте,
јаке жице, стреме. Не кријем се, чекам поглед који гледа.
Подрхтава смрзнутих крила. Забаци удицу.

На своме сетном брду, у кућици за игру - видљива!
Питам се где је твоја рука, глас овде једва
чујан. Реченим, обмањујеш се тако страсно,
али ме дозиваш, ипак, и у јасној равнодушности
увек чистог гласа. Са овог брда
догађаји су се смењивали, у сну и на јави подједнако.
Бивали и завршавали без смисла. У понижење. Одсуство;
чамци насукани, згњечене љуштуре.

Сада, када знам да стижем, силазим лако.
Пристајем уз дунавску обалу.
Дозивам то име, пре него што се у силаску развеје.
Мреже су пуне. -
да исплива сласт у нечујном плачу наших пора.

Силазим, ево.

ДА НИЈЕ ТАКО БИЛО БИ НЕПОДНОШЉИВО

„Човек престаје да буде млад
кад схвати
да не вреди поверавати бол" -
каже Ана Ристовић, цитирајући Павезеа,
песму слови са „Пре тридесете"
док ја са пуних двадесет шест
по ко зна који пут упињем се,
да самообјасним,
како је увек / још увек лако насести
на исте детињасте замке
занесености.

Но, и да је супротно, размишљаам даље,
тачно двадесет шест пута, била бих
опет у истој замци, у неком гледању,
у неверици... ћапила бих
(свакако бих ћапила!) комадић сира,
последњи тв хит одслушала, ганута,
иако ће ме, неумитно,
срцоловка уштинуту.
Затим ћу немоћно, у себи -
или тек у једва искамчени,
плач бризнути.

II

Онда у све то умутити добро укувани фил,
труло воће и трула објашњења.
Подвући црту.
Тек понекад подврнутих ногавица поринути
удове у прозирно, у хладно.
Све остало биће изложено оморини, у жеђи,
осим стопала -
зато ћу и умети да одем, када несклад
постане неиздржив.

III

Пре тридесете свакако! - о болу ћемо
заћутати, остаће несхватљив,
у обрису и далек, као и
бол према којој, сиротици, одмахиваћемо
руком, ужурбано. Вероватно;
Полако већ снисходљиви, тајимо незадовољства.
Пре тридесете наплатићемо све то стиховима
успутним сношајима (без риме, молим!);
спасоносним.

О, све што је немогуће
О, све поразно, као пуцњи у празно,
чамци привезани, пропали...

IV

Не вреди... ослушкујем не-исповест.
У кревету, у поплави, беласа тело, моћно,
прсти вешти, удови.
Без свести, ураћамо у мале смрти.

И ДОЋЕ ВРЕМЕ ОБМАНА

*нисам далеко од говора,
решења тајни. за обмане
одавно знам.*

...
*преди оком мирује шрапнели кључ.
оштрици
и окуј се ланцима лепоше.
С. Радојчић*

тренутак, као за исповест, ако
тренутака што бојом имају таласну дужину
исповести, ако уопште има као што
обмана... има. када се о лим распукне тек узрела
зора. није ли увек то дијалог (то је привид) два
откуцаја истог, срчаних комора - крв се увек
изнова враћа изнова никад иста као и
вода. рат свега. нисмо далеко од говора,
немушког језика. након ћутања, зоре се граде у
ваздуху, и дође време обмана. исповест тако
долази тај врабац уздрхтали на хладном јутарњем
лиму, нервозно буди ћутање у постељи. превише
метафизике, само до тачке израњања зорњаче,
додира линије неба и земље и тек отвореним
капком. можда једино тада мирује тражени кључ,
лебди у првој светлој црти, кључаоница. и зри,
зри зора. не, нисам далеко од говора, као
створеног, тренутка, за исповест. од дрхтања и
душе и врапца - откуцаја истог. шта се то
одавно зна? ланци лепоше скинути су једино тада.

Подневно

Подне је час у коме све сјаја, као и људско срце ширко зна за
пренућак да сјаје, прескочи један ошкучај и онда насјава да
ради. У Подне, у заслељујућој светлости сунца, све јосјаје
Једно, и ми се нађемо у „блисјавом белом бићу“
Парменидовом, неокрејном, целом, округлом, у коме нема ни
јукојина, ни јразној јросјора, у коме смо „свуда од
средшја подједнако далеко“.
Ј. Хрисјић „Тераса на два мора“

**„HARMONIC BRASS” ,
БЕТОНСКИ КРУГ ЗА ТРИО**

*Белеф, 2001. -
Ољи и Радеџу*

Све што се уплело у ту траву и у мене
уплиће се. И то траје.
мрежа којом је ко зна шта све
покупљено - још увек не завирујем.
Иглице јеле које су ми боцкале теме,
Мешкоље се целе недеље,
А да ли иглице? - или се језа спуштала низ тело...
Слика искрсава упорно, или и не излазим из ње,
Док призивам кишу, тражим је из ведрине,
исто расположење.
Бескрајни плави круг - обмана рефлектора.
Суптилне сене;
мистификација атмосфере.
Загледани у небо -
Да ли су се звезде заиста могле опазити?
Или смо само били ближе
мислима о њима?... Удаљенима.
Трио за дуваче, чак иза
последњег видљивог реда, концертира.
Музика тек „придржава свод да не падне”-
На сањиве, и на сањане!
Савршени склад озбиљног музицирања
у летње вече... једино омамљује.
Разбио се у потајни осмех,
можда још и у лошу (хм! чудну,
шумарску) ракију, случајно етикетирану.
Имагинарне звезде засјаје јаче...
У унутарње двориште проспе се тај сјај.
Док замишљајући игру, она и не престаје,
Обликује покрет, а суштина увелико измиче!

CHARLIE'S TROPICAL BAR

Срђану

У бару, као и свако вече: цин-тоник,
ефес пилсен, папрена сода-вода,
у турским милионима.
Испод неонских натписа,
врти се на импровизованом подијуму, у глави,
и пада на плочник из удобних бамбусовина.
Међу свиленим јастуцима, у недоумици
да ли и свиленим (скривеним) гајтанима
А из цамије, са касете, врти ди-џеј хоџа.
У паузама између молитава, листања Курана
и слављења Алаха, наводи се на блуд
море девојака.
У бару, где седимо скоро свако вече,
десет дана као десет месеци, јер на променади
време гута људе много брже -
Пијани од лаког живота, бесмисленог,
но слатког нерада,
Мета смо лепог примерка зависти,
онако лаки и безбри ни...
Све је игра, у бару, сваконоћна,
као да ничег другог у животу и нема.
Окретни младићи, уз *џусио џурско*:
девојке свих раса и боја на траци -
Странци траже егзотична
тела домаћица.
Сеновите Туркиње, као и чемпреси,
и таласи након заласка.

ЗА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТИ

*у сасвим њприсџојном рџџму,
џа седам секунди до 74. минуџа.*

Пловимо кроз слаткоћу наших затегнутих
мишица, веселих ноћи, у овој немирној води
двадесетих - још мало до мирне луке; пловимо...
Трулеж пристаништа ускоро ће трајно остати на одећи -
(плућаемо!) Бучно звецка посуђе, ломе се чаше.
Необузвано сазвучје / то јееее...
Звезде које брзо мењају свој положај
ка засењеним местима. Довољан је додир, случајни
спојеви, да замиришу тајанствени цветови
из оближњих паркова, флеке од мутног алкохола
и бесциљне вожње пре самог краја свитања.
Та линија се случајно искрза, промени путању;
Јасан цртеж рада срца.
Још тренутак задржимо се у себи самима,
у овој чудесној неизвесности, хемији свега.
И, док путем се, сигурно, одмиче ка првим
светлима у ноћи, једино је јасно да ће нови дан
осванути као инстант граница, да ће нас оставити у
непознатој држави, или раскрсници у пустолини -
тек с јасним цртежом рада срца.

СЕНОВИТА МЕСТА

Док описујемо град у неколико, унапред
виђених сценарија, док у тек прошлој жези
помало шуме крошње столетних дрвореда,
изненада, светло одређену атмосферу упија...
Као жеђ, за додиром, прича у обрисима. Све!
(неколико пута, страсно, у себи!) Утисак
надлазећег лета, па кажеш: Пођимо! - А куда?
Толико кругова описах у себи, у неверици
да се то може, да застанем, бих, па у таму,
у помало шума, у ноћни хлад.
Изненада, одваја се од нас самих наша жеља,
боље рећи мисао о томе, до утапања међу шетаче.
- Да, све то монотono, досадно, да не набрајам,
погледи који небо гледају тако плитко
да би из њега пили смлачену воду -
Случајно, бих, да залутамо, да помало шумова
уплете мајско вече, у тихост сеновитих места,
да се развуче фантазија, Менделсонов
Сан лейтње ноћи - ћутање изједначи,
док се од земље одваја клацкалица с игралишта.

ЗРЕЊЕ У НЕПОМИЧНОСТИ

Одрастам (- одрасла!) међу сенкама лета,
у тајанственој кретњи асфалтом, ка досади. Као да
још увек траје: зрење, слаткоћа зрелог,
презрелог. Бљутоваог.
У колима, путевима у круг, прија поветарац,
изненадан смех - као прах однет у сенку.
Скупљени на истом месту, затворени у собе
наших страхова, већ продати у бесцење.
Тек неколицина, другара, заиста будна.
Приче се испреплићу...
Не путујемо никуда. Одредишта су као луке
на седмој страни света, исијавајући из тв апарата.
Нужне обмане, да се у себе враћамо
једва окусивши ужитак. Слободи да се буде свој,
ипак у тајности. Ту у мраку, градској митологији,
између свега што нам неће дати да будемо,
још једна тура: пенушавца и искамчене среће.
Води се симулирана страст.
Памтићемо се по мирисима коже.
И видим, поређани као светиљке аутопута,
и у лудилу смо, и у досади.
Шта је испред, него мрак.

СЛУТЊА ЗИМЕ

*Полако, лепо се завршавало њљуском кише.
Ј.Христѿић*

Увек, на крају, мора бити тај пљусак.
Замишљена међа између лакоће и озбиљног -
Завршили смо своја путовања,
жељни сунца и игре - свега!
Још једно лето иза нас, и море,
велики сентимент, у којем би се могли удавити.

Напуштали смо наше зимске кавезе, као
обавезу одржавања пламена у пећи,
дрхтавицу сметова, свет у сну.

Завршили смо с пејзажима, кроз прозор
аутобуса у сунцу, светлуцавој води заласка.
Док путем испловљавамо
ка добрим старим собама видим нестварни су...

Градови, као пресликани, на води.
У ноћи, док душа спава отворених очију.
Градове у којима смо могли поживети,
далеко од својих, враћајући се себи.
Испрали накупљену кишницу отрова.
На тренутак одложили маске.

Патетика рони из возачевог касетофона,
ка завичају.
У истој соби њочели, у истој окончаћемо,
С поновном слутњом зиме.
Присећајући се лакоће,
стварности својих удова...
У сеновитом куту собе та маска чека.

Пойодневи

Њему, који све зна.

О ЛЈУБАВИ, ПОНЕКОМ ДЕМОНУ

...

Тако, можда, почиње та жељена песма, прати с
подједнаким страстима почетак и крај. Не знам
куда би нас одвеле метафоре, твоје љубљене,
међу светом уцвелење риме, и сонети старих
мајстора, далеки као и стварање света.
(Ето, претерујем, с поређем, свађалачког тона).
Да се правдам - има одвећ написаних песама,
Не би испало довољно ни набрајање - Опевати,
само своје, што ипак ће се с ветром расути,
Расути можда у страстима. И ово би могао бити
сонет, то тако отмено звучи, лепота и снага, док
снег веје упорно... на столетне прозоре. Тако,
можда, почиње та жељена песма, прати
подједнако преплет тела, одрастање...
Све ушушкано, осим срца -
и нема очи, да би рекло да је засигурно цело.
А старе бесмртне ништарије сецирају се изнова,
Док оно своју светлцуаву срчу скупља,
твој дар оставља простор за три тачке.

II
00.01 am

Онда ће и потећи што не пристоји уметничком
стиху, понека староградска, руски Цигани, као
вапај за давно прошлим, за сентиментом.
Напев уз покоју чашицу и остале обичаје.
И оно сеновито место - као што би био неки стих:
„Ох, ти душо моја..." - тада, нимало патетичан,
Далек, као и све оно где никако не доспевамо.

УВОД У НЕПОМИЧНОСТ

04/ 05.10.03

I

Слутила сам да ћемо, једном, лежати непомични,
слутила и одлагала; управо у тренутку док добује.
И да ће се твоје зрење просути по мени,
покренути ваздух ка слављу... као последњи дар.

Па наискап, до самог зида стаклено јасног,
излиће се реке о којима смо мудровали, у мутном,
о талогу сањаног. Уносили истину; једном ће
и лист у твојој шаци свенути. У прах.

Када се с одсуства врати једно друго јутро
- путање што прекраја,
прође кроз зидове, и кроз зид коже,
а напуштене собе замрзну присуство тог сећања.

Пут, траг непомичности, још дуго ће исијавати.
Процеђен кроз шаке, дамараће,
до уздаха, тежег од сваке наде.

II

Како се изборити с надом, док се погледом, ка унутра,
не распадне; окренути длан, раздељује,
па затим вода односи из слепљених удова.
Бесна сновиђења жеђи међу ногама; где јесам?

Сева, и ево, сад мислим на речи, како су лако
клизнуле из срца у твоје руке. С поверењем.
Сулудо. Запоселе простор, земљу коже.
У неверици је севало, шапутало: остани тамо где си.

Све би могло стати у стих, у поглед на
ручни часовник, на срж и сокове тела, неминовно
проналажење. Фришко измрвљено срце.

А речи варниче свеједно, уздасима пет минута
пре него... једном, засигурно, у тој непомичности.
Међусобно. Климакс. Антиклимакс.

Ш

Слутила сам, заиста, да ћемо једном лежати
непомични, с уздахом тежим од сваке наде.
Шта је изазвало такву провалу, расцеп облака,
да на земљу ужурбано згњечим крхкост.

Одакле нам право на сеновита места
наших људи, вољених, затим прескочених? Сеновита
места - беле трешње у шаџи. Само тела. Пустолине,
процветале.

И сада из пуноће, из воћног мяса, цветају у будност.

И како да поништим просуто зрење,
да бих га икад сјединила с руменилом и аветима.
Тај корак до границе, нужан, још није зачет.

И само до границе, било ми је потребно још
једном да зароним, одломим шиљак. Хладне собе
некадашњег присуства зову - у самоћи затечене.

IV

Хладноћа некадашњег присуства зове. Навикнути
на извесна прећуткивања; призивају из срчаних комора.
Напустили смо их као успутне луке. Спокојно уживали
тек трен. Сада зима зове назад, у завичај.

Напустили смо радости тела с првим
наговештајем снега. Јединствени простор тепиха
и столица, гајећи илузију чистоте, лежући у покрет.
У влагу жеље. Ничију земљу.

На ничијој земљи, једино смо могли опстати.
Свака реч ме удаљава од оног што треба да кажем,
а лепа сезона свакако спушта завесу.

Води ка чистини, ни према чему. Можда ка сну.
Исијаваће немо, нешто већ одлучено у тим сусретима,
у влази, можда ка било каквој нади.

V

Слутила сам, једном, масу облака окамењену
изнад града. Здања поређана на истој линији састанка
и раздвајања. Прогутана мислима: као да ћу бити
безбедна!

Чекала да свест затаји, или да поглед оде у страну.

И смркавало се нагло, и од једнине и од жамора.
Испред тих здања, као пред тобом.
Иако тела јесу оруђа душе, раздвајају ли нас?
Престрашена јасно видљивом границом.

И када бих крочила, кога бих ословила, у одсуству;
Није могло бити забуне; У лепе дане
оставила отисак у ту масу налик слабости.

Масу облака окамењену. Све стоји. Мрзне над
градом. Сад знам да је то био страх. Халапљиво и
незаинтересовано простор здања гута ме.

Будим се.

VI

Да ли је заиста било лако отићи? Какве су све младости
остале унутра, да исијавају из тих соба? -
у које се никада нећемо вратити, нити осврнути,
као што се и у прошлост не силази.

Лежаћемо непомиични, налик аветима, у сеновитом
врту, блиски заблуди; где бих могла бити?
Слутила и одлагала, у промрзлим јутрима,
тела непомиичног као и залеђени пејзаж. Тебе.

Да ли је могло бити толико лако, спаковати громаду
проживљеног, у пару соба, тој позориници?! - Узроку
великих страсти. С уздахом тежим од сваке наде.

Има нешто довољно забрањено, иако то није реч
да собу претвори у симбол. Није ни влага жеље, тек
прсти нежно положени на моју главу... као последњи дар.

VII

$$\begin{array}{r} \underline{\quad\quad} 19 \underline{\quad\quad} \\ 486 \quad\quad 9 \\ 455 \quad\quad 5 \\ \hline 842 \\ \hline 14 \quad /2 \quad 7_7 \\ = \quad\quad 5 \end{array}$$

КОНТИНЕНТ ОДСУСТВА

Еййййаф

...ово је ничија земља, неутралан простор.
Место уживања. Илузије. Празних чаша,
испијених до дна - како које. Добродошле сенке
бивших ствари, поједеног, попијеног -
чаробног и обманутих. Некадашње присуство
гори још само на уснама, док се сриче, једва изриче.
Измиче сасвим од наших тела,
текућина разложених у пару на малтеру.

...тамо је дух, и мисао оштра као зима
на континенту одсуства. Тамо је горчина незрелог,
и талог зрелог; распадног.

Ни толико.

ПИСАЊЕ О ЊЕМУ И НИЈЕ НЕКИ ПОСАО

- Покушава да забележи у свеску све...
Све је тајанствено пуно, и затрпава собу
распаднутим успоменама. Видим то јасно.
Најзад, волела сам га, волела га у себи,
местимично осетљив - местимично облачно;
Извијеног, још увек страсног:
пчеле у кошници, мед што точи.
Мисли у пренапетим стиховима.
Била сам поподневна посетитељка,
Понуде, и више од зрелог воћа,
чашице разговора -

Бивали смо мамурни; Сањајући
с њим жене у себи...
Мамурни, ни од чега посебно, можда и срећни
у изненада откривеној тајности.
Када бисмо легли, преобликујући простор
у влагу жеље, у уздахе притајене,
затим хитали назад ка вреви,
осмехујући се загонетно.
И бивали завидљиви у њено име!
Волела сам га, најзад -
јаког, застрашујућег; некада слабог.
Једино тако, не знајући да волим.
Док су жене обележавале нашу територију,
соба је остајала наша!
Све оно изнутра, било је вазда и изван.
У свим правцима... конкретне капи кише.

Повукао би се, понекад, у сенку, у завичај;
као да је из моје нутрине изнедрен,
као да је ја (не довољно налик мени). Севнуо!-
Ружичаста свећица. Испуњена жеља.
Писање о њему и није неки посао,
не може да сабије све, и све неизречено,
нити да прикупи у купусаре у које је он прикупљао...
Када се у ту исту сенку спустио, он, старинарник,
као у једну од уличица које
избијају у Кнез-Михајлову.
У сваку од семена звезде у јабуци.
(Тачно пет: за истину,
за разврат, за тихост и месечеву мену,
за трошковник.)

Блискост је исцурела на истом месту где и кроз
шупљине прозора хладан ваздух у собу пропушта.
- Кућни духови за које смо
делимично пировали.
Срамежљив, тако како је требало да будем ја,
када су нам се жеље сусреле. - Нимало срамежљив.
Скврчен у себи, над лонцем из којег куља будућност.
У нескладу са самим собом, због мене. Најзад,
Волела сам жену у њему, њега у себи, белу
временску непогоду по телу -
Подједнако мрачног, кључара између
просветитељства и подземља.
Некада опаког, хромог кавгаџију, из потаје -
док је жена у њему спавала...
Не оставивши
ниједну кап, ниједан траг себе у мени.

УВОД У ОДСУСТВО

30.12.03

*Могла си ипак ући
између ивица сна, дршћући, свейлих
йрстѝију.
Ал. Ристовић*

Могла сам ипак да уђем, оставим за собом годину страве -
с букетом сечива и да покидам, између столова,
све споне међу духовима.
Трапаво као штигилица са седам ножица,
Бесна, исто тако и непогода чини али,
Та песма се тешко начиње.
Никако да шикне, изручи (можда боље испоручи!)
сав талог и изреченог, и неизреченог.

Сада могу само да замишљам како би било
да сам кроз та врата прошла и да...
Очи су се сусреле, искази измешали
у свеопштем жамору ... то није то.
Стиснула бих песницу,
као срцолику пумпицу да стискам,
С духовима у устима, у очима.
Глуве бих, усталом, прозвала.
Помислила: толико о мени зна да је то неподношљиво.
Најзад, насред славља осетио би се мирис
све траве, наша спајања редом... и послала све
у йри леје... на крај свейта!

Да сам, којим случајем кроз та врата прошла,
саму себе бих најавила. Затим, несвесно,
закорачила, дрхтурећи, с чашом сузне соли,
Горчином, удахнула је из дубине -
И треском још јачим, у све озбиљнији смисао.

Поново нагнута над тобом,
путујућом постељом...

Засвирали су већ и познати музиканти,
сийни верѣлаши йознайе йрује. Познати гласови.
И већ учествује у сопственом опроштају.
Духови одобравају, сетиће се још једанпут. За пут!
Да би мене, икако, у овом одсуству опевао,
потребно је више од славља,
необавезног, транзисторског позива, даље:
животних артефакта, познатих фраза, најзад,
љубавних лажи.

Храбрим се, у себи се тешим, шапућући:
Уђи, сад, на та врата! Отпиј гутљај, отпевај песму
с много недореченог-
(задени *йайирну* и за главну певаљку!)

Затим изађи, отпутуј, јер
требало је најзад вратити се себи. -
(прећуткујем да је на истом месту где и ја, у себи.
Знам, тако изгледа замка за младе жене,
рачунао је на мене!)

Једном, опет, воском покапаћемо,
запечатити слушање, гледање...
светло поврх брега, брежуљака.
Још увек топле одеће, одбачене.
(Нек попуцају стакла, слушај!)
Требало је да се дрзнем, склопим очи,
све остало расклопим,
и кроз та врата једноставно прођем.
С друге стране могла се чути грмљавина.
Била бих у стању да одем,
зачуђујуће спокојна.

Повечерњи

*И сама знаи љубав је постојала
мање љубав а више конструкција
Јарболи*

НЕУСКЛАЂЕНА НЕЖНОСТ

Белег краја на мишици, лист тамни,
начет. Посматрам, с грана-продужетака
прозорског окна. - Мислећи на
распаране чарапе,
као на неусклађену нежност.
Одседам у твом стану, називам
једноставно *Несаница*; свако путовање
враћа ме у стање опадања. У жуто, светло.
За нијансу више непознат, предео,
брише се линија до мог дома.
Пада... пада... звук је ненаметљив, поразан.
И цела душа спушта се у тај пад.
На пучини, лишће без краја.
И трома весла, неусклађене гране,
возе ка пристаништу.
Помислим, овај чун јесени крије
Харона, и ускоро ће силазак означити
пусти предео, шиљак леда у кошари.
(ту где су и ланено уље, терпентин и боје,
као да сумрак неприметно улази
кроз ходник стана, све до нас!)
У стану *Несаница* љубимо се - мисаони глагол,
жуто лишће облаже нам језике,
трули нам у устима.
То само алкохоли испаравају!
У њима осећање трули...
док слике са зидова, оне још нерођене,
губе боје -
Једино још зенице имају ту покретљивост.

Расечен зид - прхнуле,
жуте птице лишће.

МЕЂУ ЈАСТУЦИМА, У КОЛОРУ

Међу јастуцима, у колору и цртежима,
наређане лутке - чауре из којих се нису излегли лептири.
Ми, налик луткама, иза спуштених завеса,
шапућемо, у себи, срцима: Не бој се!
Тек треба доживети сметове, ветар
на оголелим телима.
У постељу одлазимо с луткама, и цртежима.
Опиљиво стварање уметности сасвим засени
покрете прстију, тела - заборавимо да траже
љубав - водимо варку; да је и нема.
Ништа нас овде не може спречити,
међу овим бетоном; у подруму,
скривени смо као страх.
Још увек с маглом испаравају равнице
одакле смо изгнани, у сусрет меланхолији.
Тако испарава и из дрхтања, из слеђеног сока пора,
опуштених брадавица, удова.
Мора шуме из овог бункера: твог детињства,
мојих књига бајки и обмана.

И опростићемо се. Први јутарњи додири,
меки од перја, с талогом оног што је иза -
Будиш се, приђеш уздрхталом срцу, и кажеш:
Не бој се, сањамо!

КРИТИЧНА ТАЧКА

Крећући се улицама пропале метрополе...
осветљени, ексклузивно! - излози,
лутке... Лутке касније добијају различита имена.
(пролазе кроз твоју јаву, до критичне тачке.)
Ветар на критичној тачки завија...
Сигурна због блештавила, у ноћи,
Греје ме, једна једина мисао на тај подрум.
Чува од раноноћне критичне тачке,
закриљује од слутње, од ничега (не)закриљује.

У подрум силазим
као у чежњу за завичајем, за лекцијом:
како своје лице, смирујући трзај, да извајам!
На тиху обалу седам.
Граница је ниво земље и људска стопала.
Седам да заспим.

(У сновима, затим, шетају лутке, као на писти.
Слушам дуго слепоноћне телефонске приче.
Негде и осећам, како се ближимо свитању, из њих излази
љубавно осећање, док моје срце престаје да куца, јер
одлази
у глас с друге стране разговора.)

Бивају нацртане лутке, и јабуке. Љубавни мото.
Да ли ћу ипак моћи да утиснем себе у цртачке руке,
освану као крила-
надстрешнице од градске кише.
Ово питање носи вода исто као и скоро
потопљени чамац.

Требало је да знам да силазак не значи
вратити се себи - сусрет је обележен
критичном тачком ноћи - где ускоро све ће
свенути; и зима која носи ген наше везаности.

Илузија трули то воће.

ЛУДА 0
Major arcana

*- Сањаш, и немој да мислиш да, у мом случају,
било где си ти еш. - каже.*

Власи које данима излазе из моје одеће, мене.

Речи сиктеруше, пре месец, два.

Паук мирно циља у откуцаје.

У међувремену, кује се, мало је рећи да врело је,
оковано, па настају из радионице скице,
несрећне луде, обриси без израза -

У повременим звуку воза градског метроа,

у речима - тутње и брекћу преко равнице.

Понекад сићем, до подземне.

Седнем. У ослушкивању каткад да ли искрза се...

Да ли изнад свода твој уздах има

исти смисао, још увек тамо чујем себе, а онда

пустим кораке кроз ваздух надолазећег децембра.

То нешто треба да значи. Добро звучи; у очају.

као описан круг, одредиште.

У међувремену сањам месец, са слике, непрозирну

заштитну кожицу, мрену иза које си. И луду, једну

незавршену, другу док полива розу текућину.

Роза, вероватно тебе ради. И најзад љубавнике.

Ноћ је ковачница, ћутећи говорим.

Оманем у дикцији, само срце одаје ме,

но наставим.

Ускоро нећу престајати да се бавим

опроштајним речима. Пожурим, све је брзо,

као у неком филму, црвеном, воштаном, шарам

по зиду преко пута зграде. Маркетиншки трик.

Ухвати ме у недељу!

Наслоњена о зид, сањам, црвено се размазује,

власи рашчине - то влакна бивају спржена;

детаљи, у круг, у глави.

Толико сам већ прешла, на истом месту- увек.

Ти изговараш исту реченицу.

Воштана, зажарена - цигарета у мрачној улици.

У лунарном смењу клошар. Нарамак и псето.

Осмехнут, широко:

- Бајо, шћо је месечина!

Линија ће ноћас бити права. Оне мердевине,

видиш? Пази, еља ће ти се испунићи,

али не смеш никада да сићгнеш.

У међувремену, воз стиже као брод

у пристаниште,

замишљам луку, дете које први пут види копно.

Светлуцаш у тој крљупти, ипак лажеш.

Власи су се измешале -

*- Чекај да иструли, свеза се зајим лако као и власи
раслеће, и сунце расјочи у њима. Чекај само
да их ноћ... те вагоне закачи. Линија је ноћас права...*

У ослушкивању, седењу, твој подрум свод је.
Ноћ је ковачница. Док у глави кујем, одлучујем.
Пењем се; И небо се повремено отварало
да испусти пахуље.
И звук писка - мотора испод палубе -
одјекивао је до првог сна.

*- Увек си била ту. Знам. Увек те чекам... Узалуд!
Мораћемо да прекинемо ову комуникацију.*

Док напуштам погледом свод,
окрећем леђа пустој чекаоници, прапорци светлуцају
у одблеску, са капе и у ковачници. -

Иди, пошто си сјигла.

ПРОБУДИШ СЕ УСРЕД НОЋИ...

*Ну но, нејко фали, кад нас њесма сами.
Гледамо се блиједи. Фалимо ми сами.
Тин Ујевић*

Пробудиш се усред ноћи, несаница смори,
и последњу чашу млека, расточени бисер
испијаш,
А чистачи већ уклањају ловину, трагове
градских звери.
Пепео наших смутњи, дажд љубоморе.
Ноћни звекири, трубе несанице, звече као
канте што их празне, чистачи!
Луњаш по монотоним звуку метала.
Поново размешташ постељу јер се више нећемо
срести - бар не на овом ободу између ноћи
и ноћи.
Можда то разгаљено срце сања, спојена му
стопала као лотосов цвет, једино још
у месечарењу: збиља, луња ноћни посетилац -
монотони звук метле.

За нас, у овом часу, у заједничкој несаници;
Душе лебде на острвима темелја и кровова, бразда у
испрепаданим телима - клица.
Која карта из шпила биће додељена мени:
Опсенар? Звезда?
Из супротних крајева, тихо се провлачимо,
кроз иглене уши; - до острва.
Размењујемо сличице, обмане, као да гатамо
по пепелу уснулости.
С коже се спира љубомора, спорост зоре...
Неко трипут куцне о твој прозор,
млеко покапа ноћну кошуљу, разгори се бела
ватра, страст: то бродоломници нестају
с обрисима пучине.
Из клице израста симбол.
Ужасно обузети припадањем.
Још дуго се возимо, ушушкани, међу крилима
несанице. Гледамо се, неиспавано.
Заиста, ми сами недостајемо.

КРОЗ ПУСТОШ, ОДЈЕКЕ

Ка пустињачишту; лепо се упловљава, лепо и
рука дотакне камен, бео, трен пред ишчезнуће.
Кроз то пустило: булевари, тргови,
улице... сметлишта; то папирни бродови
клизе по северцу, до најближе луке.
И видим, лепо, лепушкасто, да сањам.
Портали изнад коловоза, раскрснице; Свитац,
попут семена, луча, пење се негде нагоре.
И прва јутарња светла с последњим светлима
у ноћи, спајају се у тачку: свица.
У јединој свиленкастој лучи,
у пустоши, низ одјеке.
Док се риба мрешка у вресиштима, а магла
над завичајном равницом подиже; спуштам
се у модрину, у одјеке.
Лепо, рука дотакне камен, бео, трен пред ишчезнуће.

ГАТАЊЕ

Као њишица излудела шћо њуче у зид у врати...
Ко њосишеља коју зњече чуме море и морије...
Луј Арагон

Иниро

Да, у суд плача, собног зурења, таложи се
данима, у судопери, водокотлићу,
каменац сабија око одвода ...
И у тај суд данима, месецима, суд плача
пуни се, прелива,
у све водокотлиће, судопере, баштенске шахтове.
Сузе симболично, наталожене у води -
до првог сна.

I

Били смо пренатегнуте жице, главом
удараћу у зид ... Наизречено, издајући
незацељено,
Твоје изненадно одсуство;
И напустих део себе, затварајући сама
врата подрума.
Јесмо ли сви докони,
или од себе све, иовако труло, поново
распадното трули?
Та блискост, близина, у гледању сетном,
и чекање... чекање, док главом ударам у зид,
никако да погодим лозинку -

II

У време нагомиланих сахрана, у време одсуства
и смрти. Какав крај може да има прича,
кад почиње крајем? - тугом блиских.
Прича из подрума, одише влагом,
Телесним нитима покиданим,
дотиче и ужитак, и обману.
Пакао, вриштиш.
Заиста, у подземљу, у паклу, трамвајем бр. 7
до станице. Па, одлучи!
Одлука изостаје, изостаће затим и признање,
пољупци. Бесмислена игра,
да би нам било тешко,
да нам после буде лакше.
Стижу телеграми, шаљу их духови;
па свако на своју страну,
У жељи, лудује.

III

Треба сести у воз (избећи шверцере!) и
стићи до станице где су изгравирана наша имена.
Поседети, попрати понеку -
Изостати. Пластичном кашичицом остругати
мед са зидова паковања...
Нектар тај испити,
Возови свеједно тутње.
Хајде да те онда позовем,
и да водимо се по мраку, до безумља,
слађе него медни нектар, горче
него производ мамурлука.
Луђе, него најлуђи заглупљујућ провод.

IV

Да се прелива... прелива се
и даље.

V

Бродимо на истом сплаву,
неподношљиво је ово море.
Мора.
И игра није игра.

APPENDIX

Требало је да знам да је због певања предео
све више пустолина, и да душа живи против тела;
Шта се сад дешава, док горим с друге стране изреченог?
Знам да јесте заједничко врење, и комина затим,
загрцнем се од слузавих коштица-
(Само ће стид бити стваран, а ми себи увек горки.)
Знам да се ови трагови утискују у будућност
као време за наплату, али и дарове.
Док се над Ташмајданом раскриљују,
и гране с вранама сненим, у надлазећем јутру -
то их једноставно буде срца, као да шапућу:
Полејшије ка слућњама.
Грактање је изван њихове кривице.
Кад нас градска, подрумска влага сједини,
биће јасно, касно... Чујем и те откуцаје.
На ноћној подлози, у простору несанице
сигурна сам да нам се мисли сусрећу,
сједињују у разговору изван сваке познате буке.
И лицем у лице, врење постаје једно -
једнако.

Вечерњи

*И дође час мудрос̄тии вечерње.
J.X.*

ОПСЕНА ПАДА НА ЈАБУКЕ

у М-дуру

... док сасвим извесно, унутар многих неизговорених мисли,
шкрипи паркет под трупином, а на прозор слећу давни знанци - градски пацови, и све изнова, у кругу. - Пљусак; мрачи се, ведрије је, на моменте, дубоки уздаси, све краћи временски... у мирису топлог напитка и у рукама које ствари једино и покрећу; На столу су јабуке... док све остало лагано трули, бива изједено до сржи. И у додиру, у мирису коже, отприлике пет поподне, беше мириса увелико зрелих јабука. Мириса између зрелог и наговештаја да је труљење близу. Сунце описује имагинарну путању. Посматрајући јабуке, кроз завесе предаха... опсена пада на јабуке, оставља за собом сенку, тек шкрипа, у одређеном ритму шапуће: *Свиће, свићеее...* као да никада и неће, него се тела покрећу у плесу зелене и зреле јабуке ка најмрачнијем кутку. Ту мирише на влажну земљу. И догађаји бивају одиграни изван круга сваког светла, у самом воћном месу, у семену. Другачија зрења долазе до пуноће по себи.
... сада већ и мириси воћњака, јабука, као и коже не постоје у соби у којој сунце и даље описује путању; међутим, гласови навиру, незадрживо - њихови мириси облажу старе отиске, кажипрсте и домале, све се остало помиче ка прозорима, жамор још мало па доспеће... шкрипи паркет, телесине се не померише; јабуке: неке се откотрљале, друге иструлиле, треће вазда мирисом обележавају своје наредне путање.

МЕСТО ГДЕ ТРЕБА ПРЕНОЋИТИ

у С-молу

You don't have to speak I feel

Emotional landscapes...

And you push me up to -

This state of emergency how beautiful to be,

The state of emergency is where I want to be.

Bjork "Yoga"

Још увек смо пренатегнуте жице; цео свет могао би бити урушен у једном дану. Слушај, тамо где су похрањене, изречене готово све сенке, где су духови о којима се увек проговори, понешто, и смех, тај лајтмотив наш, тамо сада расте једна нова клица. Колевка заљуљана, и једва чујан уздах на месту где се успаванка зачиње. Наивно. Када тако кажем, вера нараста - да је срце још увек на месту - на правом месту - клизи лагано у сенку, у уздах.

Испрекидан.

И то копно коже издиже се након плутања по плавом, и мутном и ведром. Издиже се у стање узбуне, сева.

Ружичаство. Тада се може загледати у оно што нико други и не треба да види. То је место где треба преноћити. Дуго бродимо. Рекох: у сањивим плимама, осекама у све већем нескладу. Између нас је јабука, са два лица, лепи симбол мира на емотивном пејзажу. Да, још увек пренатегнуте жице, још увек кућица до које се доспева после дугог пешачења; авантуре. Иње попадало по усницама; Та птичица, промрзла у језовитом марту сваког јутра слеће на твој прозор. Пева, понекад. Понекад чујно, онда као да жице пукну, и цео свет чека да буде урушен. Слушај, између духова, колевке, и смеха, тог омиљеног латмотива нашег, и смешни цвркул довољан је за топлије пределе. - Где су жице јаче од оних који спавају.

У ВЕЧИТОМ СИМБОЛУ

10.03.04

Добро упамћен страх, понорница која је пронашла излаз, кошмари одсањани на јави. Капље упорно вода из чесме - гумице попустиле, ускоро ће и бране; Најмање стваран, а велик - то је дете које замишља да је и брдашце велико до неба; (- да ће се тренуци сводити на мисао о теби...)

Зажмурим. *Пакао, ђо су дружи*. Време мења перспективу, као и сенка на зиду што се помера како дан ближи се концу. Када се врата затворе, и небо склопи у вечитом симболу молитве, коракнућу, и свет ће остати закључан; И даље се померајући према површини. Реком плутају затроване рибе, нешто ниже и друга бивша присуства; Дете даље мисли, свет ће тако закључан остати заувек, узалуд су маштовите игре пред тим вратима... млада жена ћутке, у журби пређе погледом преко кључаонице, па продужи. Случајности имају смисла, без обзира шта је ко рекао, шта је прећутано. Увек закључан у том страху, у памћењу, све лепшем забораву.

Када се то, уопште, десило да се страх поцепао на два дела, на двоје, да је просуо своја семена у низове ситних мора, тих жеља?

Нико од нас није сигуран у шта ће се стварност оваплотити. На кога ће се од двоје, за троје, *свџи*, константно сводити... и тренутак у којем су испреплетени, најзад зауставити.

СЛАГАЛИЦА

у Ј-молу

чуђење је мајка знања

Помислим... а онда у себи, да случајно не буде да причам са собом, помислим како желим да га видим (тог њега!) - кројим путање, као да аутопут од вунице правим, главном улицом (главном у сваком случају), смештам у сваки делић слагалице, своју жељу - и да ли само своју? - опрезно. Помислим, можда још увек не треба, па ставим руку на срце, неће ли почети да штуца, онда и даље, још мало мислим (као да мислим нећу више!) замишљајући га онаквог какав је одувек, и још, какав би могао бити изнутра.

Преко рубца, испод леденице - у дроњцима травке додира. Љубоморна, сада се ново осећање подвлачи, то црно под ноктима; на те *друге људе*, наводно небитне, још увек се сусрећете?!

Стојим у себи успаваној, у срећи и ужицима - наменио их само мени, никад више без -

Да, још једном, сада наглас, да, желим! - а сада опет у себи: када будем била спремна, као да ћу икада бити... можда и не баш сасвим спремна. Треперава неизвесност да остане у додиру, стиску шака; некада су се халапљиво простирале дуж тела. У речима, једва прешавши путању преко језика - такође некада, у размени излучевина знао је толико тога да прорекне. Да смести све у равнотежу. Заврши слагалицу. -

По један део, од сваког, недостаје.

ДИЈАЛЕКТИКА

с њовисилицом

Често замишљам да седимо на клупи, сунчан је дан, и разговор нам досеже и преко - камени зидић калемегдански и то панорамско небо, то исто где ти је некада младост истекла, у шетњама, смуцањима, у откривању подземних ходника; вероватно се путовало, подземљем ка неком, недефинисаном светлу. И сонету, доколичарском. Повратна реакција. Илузорна је та слика, слична филмској сцени пророчанства (жанр: научна фантастика), бивања у пророчишту; или, у пророчишту личног битка. Заједничког. У последње време, замишљам, дијалог је спонтан, могли бисмо обоје да будемо и старкеље, хранећи голубове, чезнући још увек. Увек је те чежње, то је можда светло које изједа и небо иза зидића. Метафизика сусрета обележава почетак лепог времена, ластавице из оне песме које су, ех, у песми, рано одлетеле. Једном, у пролеће, доносио је с разговором и понеке стихове, преко старог савског моста, мрсили су се са шпагетама, са бомбама, проналазио стазице до срца, вазда близу; мислећи да смо удаљени.

Причам, како се догађаји смењују, себи се то ваљда исповедам, са собом сводим рачун (без крчмара).

Како се голубови узнемире, тако и мој глас уздрхти, направи паузу у гутљају расхлађеног сока.

Но, саговорниче, ти седиш, о лакат ослонивши тешку главу

- да ли те то притисак сколи? - па повремено, осмехујући се, погледаш ме. У очима је озбиљна сета.

Кад нам леђа, у неко доба, заврше у сенци, јасно је да зима још увек није прошла!

ЧЕТРДЕСЕТ И ШЕСТА

Коларац, 06.05.04

Био је овде, на овом месту, сипавши са пиједастала,
одложивши скиптар, пепео, труње са браде; Иње - ту со
успомена. Међутим, мисли су и даље бивале оплођене.
Увек трудне, плодноне мудре изреке. Траг стопала, у
трагу, у црти ружичастој. Ах, у то свитање, у јединој
линији, не свитања, већ пути његове. Мањи. Велик. На
мом длану, гужвица помоћних линија, координате кроз
ово немирно време ново-старе осећајности. Ноћ нас
заједно са тресети, са маховином, у страсти, вуче.
Напртили асфалт, вреву, смог, у гушћи облак слутње.
Сати откуцавају, но све брже, у срцу, минути прескачу.
Напуштена столица, мајски поветарац. Једном је севнуло,
па је замишљена путања пређена под старинском
кабаницом. Кад одавде, из собе, посматрам столицу,
башту, гласове, град је кутија шибица - сумпорни
микрофони (не би ли штогод и креснули!) - а
пространство које у галопу мотора, пређених километара,
расутих палидрваца, шири се, зјап је, као оно никад
утажено. Жеђ.
То сада надолази. И извесно, у глади, глади што је седам
желудаца не утолише, отвара.
Након свега, ошинути душама; душебрижни. Сева. Сева...
Након свега, у свему, све расте, сумануто је. Абдицирао.
Старопричина. Земља спаја две силе. Сибином, четрдесет
и шеста песма што даје јединицу, креће сада испочетка,
заглушење је. И буђење. Са двадесет седмицом, са
деветком, у почетак и крај, у једно! Баштован је то од себе
у себе посејао, и обрао, већ презрео, ту цваст.
Коначно се небо наругушило. Стварање је на потезу.

Одјавна

ДОК СЕДИ У БИРЦУ, ДЕЦЕМБРА МЕСЕЦА ТЕКУЋЕ ГОДИНЕ

Одакле ме посматра, из сенке, види како
моје време полако долази.

И прати ме, сигурна сам, док пешачим
широким улицама, водим разговоре, када другима
ускачем у кревет; у временску непогоду!
У шом свеиу изван којеџ више неће биџи свој -
Тамо, из сенке, док чита моју нову књигу,
или већ неки други текст,
јер гласови о мени неминовно допиру.
И док ме, полако и сигурно, све боље види,
Онако како ни ја не знам да уме.
(него само знам да види.)

Ускоро, почећу поново да га посећујем,
или да обитавам у самој авлији,
не би ли прекорачила и кућни праг. -
У граду у којем ћемо се још само једном пронаћи.
Ускоро, почећемо, у готово магијској симбиози,
да бивамо... све ближи.
Ближи сенци у коју ћемо
отворених очију ући,
лицима у црну воду.
И видећемо се, јасно, као да нисмо избивали
из заједничке пловидбе.
Видећемо се, већ онолико удаљени.

Белешка о песникињи

Јасмина Топић рођена је у Панчеву, 4. августа 1977. године. Апсолвент је на Филолошком факултету у Београду, на групи за српски језик и књижевност.

Уређује „Рукописе“ - Зборник поезије и кратке прозе младих са простора бивше Југославије. На 3. Југословенском фестивалу јефтиног филма у Суботици, 2000. године, приказала видео рад у званичној конкуренцији фестивала. Бави се с времена на време позориштем и књижевном критиком. Била је учесник 11. Бијенала младих уметника Европе и Медитерана у Атини 2003. године, на којем су се млади уметници из Србије и Црне Горе представили први пут. Власница је неколико награда са књижевних конкурса широм земље.

књиџе:

„Сунцокреџи. Скица за дан“ - поезија, Заједница књижевника Панчева (1997.)

„Пансион. Меџаморфозе“ - поезија, Центар за стваралаштво младих, Београд (2001.) - награда

„Маџићев шал“ 2002. године.

„Пројекатџ Корџасар“ - група аутора, проза, „Повеља“, Краљево (2002.)